

Konjunktúra lovagok

(—ány.) Napról-napra megfi-
gyelhetjük, mint köszönnek az
emberek. A köszönés többé nem
udvariassági forma, hanem bizo-
nyos dolgok mértéke. A köszönés
nem üdvözlés, hanem kifejezése a
köszöntött társadalmi állásának, de
főként pártállásának. Voltak idők,
nehéz idők, midőn egyesek elfor-
ditották fejüket. Máskor óvatosan,
szinte lopva köszöntek. Mindez azt
mutatja, hogy az, mint köszöntik
az embert, pontos barométere a
társadalmi és emberi helyzet ala-
kulásának.

Az emberi kicsinység, törpe-
ség nem vállalja véglegesen az em-
beri magatartások következetessé-
gét. Nem nézetekről van itt szó,
melyek tiszteletet érdemelnek, ha-
nem érdekekről. A netán téves
pézet melletti önzetlen és bátor
kitartástól nem tagadhatjuk meg
méltánylásunkat. De a nézetek
legtöbbször csak érdekeket leplez-
nek. S ha az érdekek elmozdulnak
eddig helyzetükből, azonnal meg-
változik az eddigi emberi maga-
tartás. Ha az érdekek aztán kelle-
metlen helyzetbe kerülnek, az il-
lető egyéniség máris készen van a
teljes átorientálódással. Csak az
emberi szemérmelenséget, konjunkt-
urizmust kell csodálnunk, ahogy
ily hamar, ily merészen át tudják
egyesek igazítani világnézetüket.
Mert sokkal gyorsabban és siető-
sebben igazgatják az ily egyének
pártállásukat, mint ahogy maga a
világ változik. A világ még talán
áll régi helyzetében, de az elvek
eddig lovagjai már kiuton, már új
helyezkedésen gondolkodnak, már
feledtetni igyekeznek eddigi maga-
tartásukat.

Ha tiszta és igaz elvek vezé-
relték volna őket, ez a konjunkt-
urizmus is idegen lenne tőlük. De
mivel itt szó sincsen elvekről, csak
személyi érdekekről, hát hamar
kész a teljes átigazodás. Ilyenkor
következnek aztán a sok mindent
kifejező köszönések, köszönteté-
sek, és keresett, kiszámított üdvöz-
lések, ahogy e világnézeti lovagok
feledtetni igyekeznek pár hónap
előtti multjukat. A köszönés mint
barométer szerepel az ilyen átiga-
zódások során. Az ilyen köszönté-
tés, üdvözlés valósággal függet-
len az újságok hírvonatától, bár
természetesen ezt a tájékozódást
sem nélkülözheti. Az illető kö-
szöntgetők valósággal idegeikben,
ösztöneikben érzik a változtatás
szükségét. Mit nekik eddigi elveik,
eddig hangoskodásuk! Fő, hogy
személyüket, érdekeiket mentse.

A köszöntött talán nem is tudja,
micsoda rejtélyes, komplikált szá-
mitások bujnak meg egy-egy ékes
és dekoratív köszönés mögött. Nem
is érti, micsoda összefüggések, kom-
binációk titokzatos középpontjába
került. Csak annyit sejt, hogy itt
valami nincsen rendjén, valamitől
tartanak egyesek. Mintha a világ
sorsa éppen tőle függne, oly módon

csüngenek rajta utcán, társaságban
egyes egyéniségek.

Szomorú és tragikus ez a kép.
A társadalmi konjunkturizmus min-
denkor elszomorító és megdöbbentő
tünet. Még megdöbbentőbb akkor,
ha az elvekkel, nézetekkel kapcso-
latban történik. Az eszmékkel való
üzérkedés, a világnézettel való
spekuláció jut kifejezésre az ily
köszönésekben. Óvakodjunk e je-
lenségektől; igenis, vállalja min-
denki nézetei és állásfoglalása kö-
vetkezményeit. Az elv a gondolat,
az állásfoglalás nem lehet kis spe-
kuláció tárgya; az emberiség sorsa, a
társadalom jövője nem személyi ügy.

Szülői önzés

„Csak értük éltek!” Gyakran hall-
juk ezt a telkiáltást odaadó szülők aja-
káról, sértődötten és bánatosan. Melleke-
sen, kissé öntelten is, mintha az, hogy
valaki az életét kizárólag gyermekének
adományozza, önmagában valami egészen
rendkívüli, kivételesen hasznos és hősi
dolog volna, amely előtt nemcsak a meg-
adományozottnak, hanem az egész világnak
kalapot kellene emelni. Az illető maga
ezt legtöbb esetben így is érzi és meg-
botránkozással vegyes fájdalommal veszi
tudomásul, hogy úgy a világ, mint a
megajándékozott nem viseltetik kellő meg-
értéssel az ő nagyszerű ajándéka iránt,
sőt horribile dictu, néha úgy vielkedik,
mintha kissé megcsömörlött volna tőle.

Ami különben rendszert úgy is
van. Az emberek nehezen bírák el más
ember életének terheit, még akkor is,
amikor azt ajándékba kapják, éppen elég
dolguk van a sajátjukkal, nemhogy még
a másét is cipeljék a hátukon. Mert az
a tény, hogy a szülő életét teljesen azo-
nosítja a gyermekével, azzal a következt-
ménnyel jár, hogy egész idejét neki szenteli,
minden gondolatát, érdekét, foglalkozását
az övével köti össze. Ami rendben is

van, amíg a gyermeknek nincsen saját,
önálló élete, érdeke és foglalkozása. Mert
hiszen mindaddig az, amit kap, meglevő
hiányt pótol, bár szerintem nevelési szem-
pontból akkor is jobb mértéket tartani,
máskülönben a gyerek túlságosan köz-
pontnak érzi magát, ami később gyakran
jár káros következményekkel. Ahogy
azonban a gyermek önálló életet kezd
élni, menthetetlenül elérkezik az ideje,
hogy terhesnek érzi a túlságos gondosko-
dást, a „csak érte életem”.

„Hová mész?” „Mit csinál?”
„Miért nem maradsz ma velem?” „Men-
jünk együtt ide; amoda, ahová akarsz,
de együtt”. „Iráz? Segítek neked”. „Ol-
vasol? Fordítom a lapokat”. „Eszel? Ne
ezt edd, azt jobb szeretted, tudom”. „Gon-
dolkodol? Ne fáradj, majd gondolkodom
helyetted”. „Élni akarsz? Minek, én már
életem, elmondom hogy volt” és így tovább
a végtelenségig, más és más formában, a
szülő egyénisége szerint. A gyermek,
természete szerint, hol hosszabb, hol rö-
videbb idő múltán fellázad és eget kér,
a szülő meghatározásában „hálátlan” vagy
„neveletlen” lesz, ő ezt úgy mondja, hogy
„nem bírja” a szülőt, bár alapjában imádja,

de haragos és rossz lelkiállamattal kono-
kul megy tovább a maga útján.

Szegény szülők és szegény gyerme-
kek! Aki oly könnyen élhetnének együtt
a legőkéletesebb harmóniában, ha meg-
szívlelnék azt a rendkívül egyszerű ter-
mészeti törvényt, hogy egy helyen egyszerre
két dolog nem lehet, tehát hogy egy
életben nem férhet el egyszerre két élet
és hogy bármennyire is szeretünk valakit,
a természet törvényein ezáltal nem vál-
toztathatunk. Azonkívül azt is meg kel-
lene a szülőknek gondolni, hogy az ajándék
csak akkor szerez örömet, amikor az,
akinek adjuk, vágyik rá, de hogy lovat
adni annak, aki irtózik a lovaglástól, vagy
hajót annak, aki a látásától is tengeri
beteg lesz és mindezt csak azért, mert
mi szeretünk lovatolni, vagy hajózázni,
— ez inkább önző gondolat.

Önzés. Különös szó, a szülői szere-
tettel kapcsolatban. De mégis sokkal gyak-
rabban előfordul, mintsem gondolnók.
Mert mi az önzés? Önzés az, amikor a
magunk örömet, vágyát előnyben része-
sítjük a máséval szemben. Hogy az öröm
vagy vágy, amit érzünk, helyes, vagy
helytelen, semmiféle összefüggésben nincs
a dolog lényegével. Ha tehát én például
azért ápolom a gyermekemet, mert az
nekem örömet okoz, akkor azt nem ö-
nzélekedésből, hanem önzésből teszem,
még ha ennek az eredménye hasznos és
áldásos is.

Épp annyira önzésből, mintha ügyet-
len vagyok és rosszul ápolom és ez ma-
jomszeretettel nem akarom belátni, abe-
lyett, hogy ügyesebb ápolónőt fogadnék
melléje. Ugyanez történik, természetesen
átvitt értelemben, amikor a gyermekünk
fel nő és önálló életet szeretne élni. A
szülő ösztöne az, hogy továbbra is meg-
ossza vele életét, a gyermek ösztöne, hogy
elszakadjon a régi otthonától és újat ala-
pítson magának. Ez nem zárja ki a régi
otthonhoz való ragaszkodást, de termé-
szetesen csak másodsorban. Ebbe bele
kell nyugodni, egyikünk könnyebben, a
másiknak nehezebben, de végül mind-
egyikünknek bele kell nyugodni, ha nem
akarjuk teljesen elveszíteni azt a szeretetet,
amely számunkra a legfontosabb a világon

(—ány.)

„A MUNKA” TÁRCÁJA

A mindent megbocsátó Jézus arca.

Irta: királyfalvi Kraft Aladár.

Talán sohasem volt virágillattól olyan
terhes a tavasz, mint azon a május végi
szombat délutánon, amikor az esztendő
tábori önkéntes tiszti iskola kapuján, mi
einjárig freivilliger titulár korpulán kadett
aspiráns, barszög ének szó mellett
kiléptünk.

Ajkunkon zengett a dal, szívünkben
élt a remény, hogy rövidesen őrmesterek
leszünk és megkapjuk a vágyva óhajtott
hosszu kardot a szépen fityegő bojtossal.
Mert hát bizony nem egészen utolsó
dolog az — ha titokban is — panyókara
fogott karddal, fekete pantallóban és ol-
dalra vágott sapkában grasszálni az eszt-
ergomi Széchenyi téren és felmosolyogni
a muskátília kis ablakokba, ahol a hófe-
hér batizott függönyöcskék mögött kíváncsi
szemcskék kisérgették a nádszál karcsú
önkénteseket és tisztácskákat.

Mondom, fujtuk a nótát lelkesen a
„120 élel vállnyomásról,” miközben a

borjúkban legfeljebb csak lécecskék tar-
tották a lelket, kivéve a Policzer Izsóét,
mert abban mindig jó fajta likőr kotyo-
gott, lévén az említett kétballábú katona
alany civilben likörgyáros.

Ragyogott a nap, szállták a hófehér
báránnyelbők, mintha új legelőkre kíváncsi-
kodnának, összegomolyodtak, szerte fu-
tottak, hogy szél urfi alig bírta őket
rendben tartani. Enyhe por szállt fel a
sorok között, kérdtünk lassan négeresedni
mire meg is jegyezte Bátky Gyuri:

— No fene, no fene, hát emeljétek
ott elől a golya lábatokat és ne poroz-
zatok az orruk alá, mint a kocák.

— Mire Faller Jenő — aki a leg-
bosszabb legény volt a bandában — nagy
flegmán megszólal: Brótsak balts mau! und
weiter dienen, ami jó magyar nyelven
annyit jelent, hogy tökmag halgass és to-
vább engedelmeskedj. De már erre a
führer ur Fikos is odanézett az acélkék
szemével és oronzlánt az elidőlt vékony
hangján kedvesep figyelmeztette a vitázó
társaságot.

— Micsoda pofázás ez? azt hiszik,
hogy ciblik? mi? nem megmondtam,
hogy itt minálunk katonáknál vége a
cibillizációnak? —

Mire, hogy a röbögés ki ne rob-
banjon, inkább fujni kezdtek teli torok-

kal: Dombon van a, dombon van az eszt-
tergomi kaszárnya...

Nem tudom ki csinálta a szöveget,
de valószínűleg összetévesztette az alle-
góriát a fillagóriával, mivelhogy a dom-
bon a Bazilika van, a kaszárnya meg
igenis lent a város mélyén. Hát így higy-
jen az ember a népi dalnak. A tavaszi
drága nap mindjobban perzselte ifjúi
orcánkat, az üres borjú is kezdett meg-
nehezedni keszeg vállainkon, amikor még-
is elértek a város szélét és a szélén ékes-
kedő Kerek templomot.

Nagy pucolás következett, mert
hát kezdődik a város és a babos függő-
nyű ablakok. Öt perces „rast” után, amit
honvédül pihenőnek mondanak, snajdigul
sorban állunk és most már minden ének-
szó nélkül, de annál feszesebben vágunk
a lépést a görögdiönnyé nagyságu macs-
kaköveken, hogy csak úgy csikorgott kin-
jában az a jó kaszári és királyi komláz
bakancs. A kürtös dagadtra gömbölyö-
dött pófával fujta a marot, az előbb em-
lített bakancsok csikorgottak, mi pedig
szemünk sarkából szeméztettük az abla-
kokat. Végre a kaszárnyához értünk. A
horniat nagy Gewehr-herauzt fujt, az ör-
ség tisztelgett a mi négy hónapi távollét
után bedörögtek a régi kaszárnya ud-
varába, ahol annak idején az első lépése-

A MAGYAR GOLGOTA

Kosuth Lajos nevezte így Aradot, abban a megrázó beszédében, melyet Turinban a vértanúk emlékének leplezésekor fonográfhangra mondott. Az október 6-ika eltörölhetetlen nyomokat hagyott a magyar nemzet emlékezetében. A magyar Golgota ébren tartja a nemzeti elszántság, hősiesség fel-emelő érzelmét. Mind a tizenhárom hős katona bátran, a félelemnek legkisebb nyoma nélkül nézett farkasszemet a halállal. Egyikük sem kért gyáván kegyelmet. Damjanich János, a hősök hőse a hadbíró előtt ennyit mondott: mindazt, amit tettem, meggondolva tettem és vállalom érte a felelősséget.

A magyar nemzetnek nincs mit szégyenkeznie azért, hogy a szabadságharc gyászos véget ért. Két nagyhatalommal és a fellázított nemzetiségekkel vívott harcban körülbelül nyolcszoros tulerővel szemben estünk el, az 1848–49-iki küzdelem Rákóczi szabadságharca mellett ezeresztendő történetünknek legnagyobb erőfeszítése. A világháború után napfényre került történeti dokumentumok azt bizonyítják, hogy az egységes Ausztriába való beolvasztást semmiképpen sem kerülhettük el. Nem kerülhettük volna el akkor sem, ha a márciusi napokban a vazallusszellem kerekedik felül és a Batthyány-Kosuth kormány beengedi az országba puszkalóvást nélkül Jellasics hadait. De ha a gyáva lelkek győznek, a leigázottságból nincs többé feltámadás, nincs 67-es kiegyezés és Magyarország Csehország sorsára jutott volna.

Az aradi tizenhárom tábornok a nemzeti hősiességnek, önfeláldozásnak elévülhetetlen, örökidőkre szóló ragyogó példája. Ez a tizenhárom katona felemelő és intő példa arra, hogy meg lehet halni és ha úgy fordul, meg is kell halni a hazáért.

A „Közellátási Értesítő” legutóbbi száma a következő rendeleteket tartalmazza:

A m. kir. minisztérium
4530/1943 M. E. számú rendelete

szarvasbőgés ideje alatt a fakitermelés és lafuváros, valamint a fenyőgyanta és gubacsgyűjtés zavartalan gyűjtésének biztosítása tárgyában.

A m. kir. minisztérium
4540/1943 M. E. számú rendelete

a gubacstermés összegyűjtés, valamint a tűlgyűjtés és a lucfenyőgyűjtés kitermeléséről szóló 3370/1942 M. E. számú rendelet módosítása tárgyában

A m. kir. közellátásügyi miniszter
36200/1943. K. M. számú rendelete

a külföldről behozott új író és számológépek legmagasabb fogyasztói és viszonteladói árának megállapításáról szóló 111,978/1941. A. K. számú rendelet módosítása tárgyában.

A m. kir. közellátásügyi miniszter
42072/1943 K. M. számú rendelete

a hitelbírszolgálati és hiteltudósítói (információs) díjak megállapítása tárgyában.

A m. kir. közellátásügyi miniszter
50000/1943 K. M. számú rendelete

a bankadónak, nikkelnek és a vörösréz-katódának, valamint az ezekből előállított fél- és készgyártmányoknak eladási árához számítható feláraknak és legmagasabb eladási árának újabb megállapítása tárgyában.

A m. kir. közellátásügyi miniszter
60100/1943. K. M. számú rendelete

az 1943. évi cukorrépa termésű cukorrépa valamint takarmánycukorrépa termelői árának megállapítása tárgyában.

A m. kir. közellátásügyi miniszter
50400/1943. K. M. számú rendelete

az üvegezési új és javítási munkálatok, az üvegcsiszolás, valamint a vámtarifa 684/b tétele alá tartozó, külföldről behozott üvegsüvegárak (ólomkrisztály-diszmutárak) és az üvegtechnikai cikkek legmagasabb árának megállapítása tárgyában.

A m. kir. közellátásügyi miniszter
51200/1943 K. M. számú rendelete

az élő és vágott baromfi és baromfitermékek legmagasabb árának megállapítása

sáról szóló 39000/1943 K. M. számú rendelet módosítása tárgyában.

A m. kir. közellátásügyi miniszter
51000/1943 K. M. számú rendelete

a péti, mézsalétrom, szuperfoszfát műtrágya és a vámtarifa 296/a tétele alá tartozó külföldről behozott kálisók műtrágyák legmagasabb fogyasztói árának megállapítása tárgyában

A m. kir. közellátásügyi miniszter
45800/1943 K. M. számú rendelete

a belföldön előállított kádárfa (donga) és különféle hordók legmagasabb árának megállapítása tárgyában

A m. kir. közellátásügyi miniszter
49100/1943 K. M. számú rendelete

a hazai termelésű tűlgy és lucfenyő-cserzőkérő árának megállapításáról szóló 20,100/1943 K. M. számú rendelet módosítása tárgyában.

A m. kir. közellátásügyi miniszter
121480/1943. K. M. számú rendelete

a gyógyulást kereső, üdülő (nyaraló) közönség élelmiszerellátásának szabályozásáról szóló 102,400/1943 K. M. számú rendelet hatályának meghosszabbítása tárgyában.

A m. kir. közellátásügyi miniszter
22590/1943 K. M. számú rendelete

a fémhulladékok, fémhamuk és fémcsapok, valamint az ezekből előállított fél- és készgyártmányok rögzített eladási árának újabb megállapítása tárgyában.

A m. kir. közellátásügyi miniszter
50700/1943 K. M. számú rendelete

a szilváz és az aszaltszilva legmagasabb eladási árának megállapítása tárgyában.

A m. kir. közellátásügyi miniszter
60200/1943. K. M. számú rendelete

az 1943. évi termésű cikóriagyökér legmagasabb termelői árának megállapítása tárgyában.

Famogasd a Vöröskeresztet!

Az ipartestületi kamarai nap

A Budapesti Kereskedelmi és Ipar-kamara a Salgótarjáni és Salgótarjáni Járási Ipartestület, továbbá a helyi Baross Szövetség meghívására szeptember 19-én kamarai napot tartott a helybeli és környéki iparosság és kereskedő társadalom nagy érdeklődése mellett. A fővárosból Bányász Jenő dr. b. főtitkár vezetésével az Iparkamara értékes előadógárdája: Bangha Ferenc titkár, Jeszenszky Gyula dr. s. titkár, Feszler Lajos dr., Marek Tivadar dr. kamarai előadók, továbbá Kovatsek Ferenc, kamarai véleményező-bizottság tag, országos szövetségi elnök vezetésével az ipari közélet számos vezetője kezezt városunkba. Sorakban voltak Kucsera Rezső dr., az IPOK igazgatója, Gyárfás Emil úpesti ipartestületi elnök, valamint a budapesti és budapestkörnyéki ipartestületek vezetői. Össze Odillo elnökkel az élén tekintélyes iparosküldöttség érkezett Losoncra, Csada László állam-pénztári főtanácsos, Kövy Árpád ref. lelkes és Christ Vilmos villanygyári fő-pénztáros kíséretében, míg a balassagyarmati ipartestületet Zana Lajos elnök és Szabó József jegyző képviselték.

A vendégeket a pályaudvaron Zsiday István elnökkel az élén nagyszámú rendezőgárda fogadta a meleg szavakkal köszöntötték a kamarai napra érkezettüket. A szombat estét a salgói menedékházban töltötték a vendégek, vasárnap délelőtti istentiszteleteken vettek részt, majd a közebud után félkettőkor megkezdődtek a kamarai nap tanácskozásai.

A gyűlésen résztvettek városunk társadalmából: Horváth László h. polgármester és Figus Béla dr. főjegyző, iparhatóság biztosa a város, Matyasovszky Kamill dr. főszolgabíró a vármegye, képviselőben. A vállalatokat képviselték: Adorján Henrik bányaisp. és Tarnay Kálmán gyárigazgató. Továbbá képviselték magukat a helybeli társadalmi egyesületek, gazdasági alakulatok, iskolák és kulturális intézmények is.

Zsiday István ipartestületi elnök nyitotta meg a kamarai napot. — A mai időben — mondotta — könnyíteni kell a dolgozó emberek terhein és megerősíteni őket kitartásukban. Az iparos mindig hű volt az Istenhez és a hazához, eszményei mellett mindig kitartott a legnehezebb időkben is, áruok sohasem voltak sorakban. Tudjuk, hogy panaszra ezekben a nehéz, háborús időkben sok ok van, de kibírással semmi ok sincsen. A bajokat orvosolni, a nehézségeken könnyíteni

ket tanultuk. Mire nagy zug halt — rúth! — vezényszó után pihenyebe zökkenve körülnéztem, meglepődötten állapítottam meg, hogy a vén épület semmit se változott, hogy a portói kancsalabbul néz a száradó felé festett kettőjű sasmadár.

Napokig izgultunk, hogy mikor jön az aszpíranti kinevezésünk, de az idő csak telt, mult és mi még mindig csak kétsziligatosan trepliztünk a korzón és sajnos csak gyilkosóval és nem karddal. Mit tudja az, aki ezt nem érti, hogy milyen szívdöglesztő bánat epeasztette lelkeinket az elmaradó sarzsai miatt. Hát mondom ilyen bánatosan teltek, multak a napok, míg egy szép reggelen kinevezés helyett mindannyiunkat beraktak a menetszázdába és azonnal fel is szerelték. Hű a nemjót, Ennek a fele se tréfa, itt valami nagyon sürgős. Hát csak cipeltük a pafalinos magazinból a jófajta csukaszürke ruhát, mantlit, fehérműt bak-kancsot, miegymást, aztán a vadonat új eszijazatu fegyvert, municiót, gázmacskát és pokrócot. No és a végén a szépen árgálódó borjút. Ilyenkor tudtuk meg igazán, hogy mi az, amikor a harcos meletkezésen csokoly 42 kilóval döngött végig a nagy utcát. Hát még aztán a sok apróság. A spátni, a kulcsa, a kenyérszák és még mi egymás, hogy még számba tartani is tudomány volt, nem még hogy cipelni. Mikor hazaroggyadoztam a szobámba a sok vitézi holmival, bizony eszembe jutott az a buszármondás, hogy

— No baka, nehéz-e a borjú? — mire a baka nagy flegmán így felel — Azt komám kérdezd meg a lovadtól!

Hát én ugyan kitől kérdezzem meg? Amint így rakosgatok, morfondírozok magamba, egyszerre csak nyílik az ajtó és uramfia, csendesen be jön rajta az Édesanyám! Mikor boldog örömmel kibontakoztam drága ölelő karjaiból, első szavam az volt,

— Anyám, hát hogyan jössz Te ide, hiszen én nem írtam a menetkiszáraztságról?

— Mire édesanyám kedvesen meg-simogatott és könnyes szemmel mondta. — Kicsi fiam jegyezd meg magadnak, az anyai szív mindent megérez, aztán meg — folytatta szemrehányólag — nem mindenki olyan szívtelen, mint te, te rossz gyerek, aki el tudtál volna menni tölem egye bucsusók, egy áldó ölelés nélkül. Széliden korbolt és már is hozzáállott a nagyszerű csomagoláshoz. Hiába no, csomagolni csak az édes anyák tudnak igazán. Nincsen az a kis hely, amit ki ne használnának, mindennek megmagyarázva a mértjét. Repült az órák a bol-együttlétben, megtelt a kis koffer és a borjú is. A borjúba — hogy ne legyen nagyon nehéz — nem is került más, mint egy párazás táborilap, egy csomó levél-papír és cigaretták, amennyi csak be-presselődhetett. Kell ez majd az önkéntes urnak, oda kint a melegben. Aztán a hazaira került sor, amit jó anyám bucsu-szul hozott. Ó, azok a menyai falatok

amit szívvel sűtöttek, könnyel sóztak és a lélek melegével csomagoltak be a hő-fehérgyocsa. Minden falatnak meg volt a maga tanácsa is. Hogy így meg úgy vigyázzak magamra, ne igyam hideget, ne egyem forró, ne virtuszkodjak, gondoljak rá és imádkozzam minden reggel és este és legyen szorgalmas levélíró kis fia a harctérren is. Ebben a sok kedves dandoskodásban és ajnározó figyelmeztetésben észre se vettük, hogy elrepült az idő és csak egyszerre a megrendelt kocsit zörgött az ablak alatt drága jó anyámnak mennie kellett. Még egyszer végigsimogatta könnyes szemeivel a holmimat, mintha kérni akarta volna a lélektelen tárgyakat, hogy vigyázzanak rám nagyon aztán a tarsolyából gyönyörű, bőrbő kö-tőt, kis imakönyvet vett ki megcsókolt és a borjúba csuszta, azzal a biztos, Istenbe vetett hittel, hogy ez a drága talizmán okvetlen meg fog védeni, a har-cok viharában. Majd átlélt, megcsókolt és áldó jobb kezének hüvelykujjával ke-resztet írt a homlokomra. És mint aki jól és rendezen elintézt, nyugodt járással ment ki a hintó felé. A kapuban még egy utolsó Isten hozzád és a kocsit elro-bog a virágillattól terhes május éjszakán. Az aranyat adó, meleg eső felelelően per-metezett olyan csendesen és melegen, mint ahogy az a két nehéz könnycepp-gördült végig az arcán a kapuhoz támasz-kodó csukaszürkeruhás önkéntesnek. Ir-tak pedig ekkor 1915 május 27-én.

A többi emlék már csak úgy pereg lelki szemeim előtt, mint egy vágató film játék. A bucsuzások és aztán virág és virág, barszogó zene, majd a beva-gó-nirozás, kényelmes elhelyezkedés a 40 embernek és lónak című pulmánn koc-siban, egy utolsó kézszerítés, majd a bosszantató fűtő, a naposok rohanása a kocsik körül és az egyszerre meglődöl a köcsör. Aztán pedig a végtelennek lát-szó utazás a mindinkább forrószódó ko-csiban. Csusog mindenkiről dél felé a ve-ríték, elhal a nótá, csak Politzer Izó bő-dül el a második üveg likőr után, hogy azt mondja, hogy:

Hideg szél fúj édesanyám adja ki a kendőm...

Mire Balázsovits Zsiga, a mindég kesernyes ügyvédhóttár megjegyzi:

— Nagy löcömb vagy te Izó, tet-tenetes nagy, mink itt fürdünk az izza-d-ság tengereben, te meg pont kendőt kérsz az édesanyádtól a hideg szél ellen. Erre is csak egy likőrös képes.

Ehez hasonló ugratások mellett es-tetelá begördültünk Sátoraljaújtelepre Na-gyobb pihenés következett, így hát a hornisták letrombitáltak mindnyájunkat a kocsikból, sorakozó és parancskiadásra. Hát állunk ott nagy parádésan a sínek között, amikor olvassák, hogy ilyen és ilyen rendelet alapján kadettörmesterek lettek a következő önkéntesek. El lehet képzelni a boldogságot, amit éreztünk. A fürge ujjú szabók, hamar felvarták a sor-

kell, egységben és kitartással át kell vészelni a nehéz napokat, hogy újból a jól napjai virradjanak az ország népére. Végül az iparosajtó nagy jelentőségét említette.

Utána Bányász Jenő dr. kormányfőtanácsos, kamarai b. főtitkár emelkedett a szónoklásra. — Az élet robogó iramában — mondotta — jólesik a napi kérdések fölött emelkedni. Ebből a magasabb nézőpontból örömmel látjuk, miként forr össze szívvel-lellekkel az egész magyar társadalom az iparral és kereskedelemmel. De büszkén mondhatjuk azt is, hogy a magyar iparos sohasem feledkezett meg az igaz testvériségről. Magyar lelki egységet hirdettünk, — folytatta Bányász Jenő. — A tisztviselő érezte át, hogy aktatáskájában nemcsak paragrafus van, hanem megértő szív is! Az iparos pedig éljen annak tudatában, hogy szent hivatást teljesít, tudása legjavának érvényesítésével. Mindnyáján felelősek vagyunk a jövőért és az új magyar nemzedékért. Kicsiny nép is nagy lehet a hitében, áldozatkészségében és mi erős hittel és kemény munkával állunk itt, hogy becsülettel kerüljön ki nemzetünk a mai nehéz helyzetből. — Bányász Jenő dr. ezután a kamarai napok célját, feladatait és a foglalkozási ágak jelentőségét ismertette meg.

A nagy tetszéssel fogadott beszéd után Jeszenszky Gyula dr. kamarai s. titkár adta át a kamara elismerő oklevelét Skolnik Dániel cipészmasternek, Fekete József Lajos kovácsmasternek, akik több, mint félszázada, Telek József cipészmaster, Timaróczy Sándor villanyszerelőmaster és Hegedüs Gyula fodrászmasternek, akik több, mint három évtizede becsülettel munkálják tisztas iparukat.

Timaróczy Sándor, volt ipartestületi elnök köszönte meg a kitüntetések nevében az elismerést, majd arra mulatott rá, hogy az iparosnyugdíj sürgős életbe léptetésével biztosítsák azoknak nyugodt, öreg napjait, akik mint a két első kitüntetett, immár nyolcvan éves korukban is munkával tartják fenn magukat.

Zsiday István elnök lelkes eljenzés között jelentette be, hogy a salgótarjáni ipartestület sohasem feledkezik meg kötelességéről a munkájukban megőregedett iparosokkal szemben.

Ezután Bangha Ferenc titkár ismertette a kamara tevékenységét a kézművesipar szolgáltatásában Feszler Lajos kamarai előadó a kisipari birtoklással biztosítására irányuló kamarai tevékenységről, Marek Tivadar dr. pedig a kamara kézművesipari szociálpolitikájáról tartott nagy tetszéssel fogadott előadást. Kovács Ferenc, kamarai véleményező bizottsági tag, a Kőművesmesterek Országos Szövetségének elnöke a fekete piacról és a nehezen beszerezhető és zároit nyersanyagok igazságos elosztásáról mondott lelkes eljenzéssel

gyakran megszakított beszédet, majd Kovalóczy Rezső dr., az IPOK igazgatója számolt be az iparosok öregségi biztosításának törvénybeiktatásáért folytatott előkészítő munkáról. Megelégedéssel állapította meg, hogy még ebben a törvénykezletben letárgyalják az iparosok és kereskedők kötelező agkori biztosításáról szóló törvényjavaslatot.

Gyárfás Emil, az újpesti ipartestület elnöke, a Keresztény Iparosok Országos Szövetségének üdvözlétet tolmácsolta. Őssza Odillo losonci ipartestületi elnök nagy tetszés közepette jelentette be, hogy a szellemi és kétkézi munka végzőinek szorosan kéz a kézben kell barcolniuk a magyar jövőért. Zana Lajos a balassagyarmati iparosság köszöntését tolmácsolta.

engedélyek revízióját sürgette. Bányász Jenő dr. kamarai b. főtitkár válaszolt a felszólalásokra.

Figus Béla dr. városi főjegyző, a város nevében köszönte meg a kamarai nap rendezését. — Valamennyi hatóság képviselője, — mondotta — azért jött el a kamarai nap tanácskozásaira, hogy megismerjék az ipar és a kereskedelem panaszait, kívánságait és a rideg paragrafusokba valóban meleg és dobogó szívet vigyenek a mindennapi életbe.

Szücs Róbert gyógyszerész, a Baross Szövetség helyi csoportjának elnöke zárta be a tanácskozásokat, majd a kamarai nap résztvevői táviratban üdvözölték Bornemissza iparügyi-, Zsindely Ferenc kereskedelemügyi-, Reményi-Schneller

rosi tisztii főügyészt, hosszú időn át teljesített érdemes szolgálataiért dr. Baross József főispán vármegyei tisztii főügyessé kinevezte.

Kinevezés. Dr. Dörflinger Jánost, az acélgári kórház közszerepében álló főorvosát, kiváló tudásának, kórházevezetési ráteremttségének és áldásos sebészeti működésének elismerésül a Belügyminisztérium jóváhagyásával igazgató főorvossá nevezte ki.

Város felajánlása. Szeptember 19-én, vasárnap, ünnepélyes keretek között történt meg városunk felajánlása mindkét katolikus templomunkban. Szombaton este szentséges litánia és szentbeszéd volt. A főplébánia templomban Csomor Ernő hitoktató a szén, acél, vas, üveg, a lüktető megállás nélküli, földalatti és földfeletti munka városáról mondott ékes beszédet, utána Ferencz István esperes plébános, szepapi segédlettel tartotta meg a Jézus szent Szívéhez szóló, szentséges litániát, hívőkkel zsúfolt templomban. Vasárnap délelőtt tíz órakor, ugyancsak nagy hívő tömeg, hivatalok, testületek, egyesületek és a bányagazgatóság tisztii, segéd., al tisztikara és munkássága, valamint cserkészei vonultak fel a főplébánia templomba, ahol Ferencz István esperes előbb magasan szárnyaló beszédet mondott, utána pedig szentséges nagy szentmisét celebrált. A szentmise alatt a bányazenekekar egyházi énekeket játszott, felajánlásokkor pedig Horváth László plébános a szentmise közben térdelő szármolyra borulva áhitatos csendben buzgó szívvel mondotta el az előző számunkban már leközölt felajánlási imát, utána Mihályi Magda csengő szopránja hangzott fel orgonakísérettel egyházi énekszóltat interpretálva.

A FERENCES plébánia templomban is bensőséges egyházi ünnepség keretében történt a hívek, a város lakosságának felajánlása Jézus és Mária legszentebb Szívének.

Már előző napon sok sok hívő vett részt az előkészítő ajátosságon és legmég több előkészületként, szép számmal járultak a szentgyónáshoz. Másnap a kora reggeli óráktól szinte megszakítás nélkül keresték fel a hívek a gyónatószekeket.

A felajánlási ünnepség a 10 órai szentmise keretében történt. A szentmise előtt P. Tamás Krizán házifőnök-plébános szentbeszédet mondott, amelyben különös hangsúllyal emelte ki az isten, Üdvözítő égő vágyát az emberek utáni gyönyörűségét az emberekkel való együtt-lakozásában és áldozatát az Ő isteni uralmának felettünk való biztosítása érdekében. Nekünk is egyedül ez az út áll rendelkezésünkre, ha Jézushoz akarunk jutni, ha nála akarunk maradni, ha Ővéi kívánunk lenni. Ez az út a szeretetből fakadó oltálatlan vágy, a hűség és áldozat útja. Ha ezértele akarásaink, vágyaink középpontjában Jézus marad, ha közöltünk lakozását törelen hűséggel igyekszünk meghálálni, s értünk hozott legszentebb áldozatát, áldozatos életünkkel gyümölcsöztetni, akkor ez a felajánlás maradandó emlékként élni fog lelkünkben.

Szentbeszéd után ünnepélyes szentmise következett O. társaság kitételével. A szentmise legszentebb részében, az Ürfelmutatás után mélyszéges, áhitatos csendben hangzott el Dr. Figus Béla városi főjegyző gyönyörű felajánló imádsága.

Meghatódottság, Istenhez való emelkedés töltötte el a szíveket a látszó, hogy a szent áhitatban összefort szívek együtt imádkozták ezt a szép felajánlási imádságot. Azután az Egyházközség Képviselettestületek, az egyesületek járultak szentáldozáshoz bensőséges buzgósággal. Mintegy ötszázan vették magukhoz az „angyalok eledelét” ezen a vasárnapon és úgy érezte mindenki, aki a felajánlási ünnepségen résztvett hogy közelebb jutott az „élet kútféjéhez.”

(A felajánló imát anyagtorlódás miatt lapunk jövő számában hozzuk. Szerk.)

PAPIR LISZTESZÁKOKAT SÜTŐK KERESEKEDŐKTŐL megveszek. Az összevásárlók is adják le címüket „állandóan” jelígyére a kiadóba.

NÉPMOZGALMI HIREK. Salgótarján m. városban szeptember hó folyamán a születések száma: élve 42, halva 4. Házasságot kötöttek: 11 en. A halálozások száma: 27 volt.

HASZNÁLT Underwood írógép eladó. Cim kiadóban meg tudható.

Pattanásai vannak?

Használjon Szücs-féle BUBI arcszeszt, amely megszünteti pattanásait és az arc bőr zsírosságát!

Szeplős, májfoltjai vannak?

Használja Szücs-féle Hámlasztó kenőcsöt, amely arcát fehérré és bársonyossá teszi! Kapható:

Szücs Róbert

„Magyar Korona” gyógyszer-tárában!

Az előadások, felszólalások és üdvözlések után a kamarai panasznapot tartották meg. Timaróczy Sándor szakosztályi elnök a lakatos, bádógos, vízvezeték-szerelő és villanyszerelő szakmunkák kívánságait ismertette nagyobb felszólalásban. Simon Aladár ipartestületi alelnök az asztalosiparosok és kárpitosmesterek, Czirják Sándor a szabómesterek, Kolláth Bálint a cipésziparosok panaszait és kívánságait ismertették. Drevenka András a kovács- és kerékgyártóiparosok nevében, a konvenció ipari vállalkozások megszüntetését sürgette. Rajnai János a tanonckérdés megoldásáról, Zvada Ödön a fűszerkereskedők kívánságairól szolt, Fülöp Sándor pedig a kereskedelmi ipar-

Lajos pénzügyminisztert és vitéz Gyulay Tibor dr. kamarai miniszteri biztost.

A rendkívül nívós kamarai nap megrendezéséért ipartestületünk nyugodtan elkönnyelheti a társadalom elismerését mind helyi, mind országos viszonylatban.

Hírek és különféle

Személyi hír. Neográdi Horváth Sándor, Nógrád vármegye alispánja szeptember 20-tól október 15-ig szabadságát tölti.

Kinevezés. Dr. Holcsek Béla vá-

zít, a szolgálatvezető őrmester pedig kiosztotta, hatalmunk jelvényét a pallos-szélességű kincstári kardot, mert hogy ezentúl ezzel kell vitézkednünk és az elleneséget aprítanunk. Csörögünk is vele a perőnon ide-ida és azt hittük mindenki bennünk gyönyörködik, pedig a nagy sürgés forgásban senkinek se tűnt fel a mi diszelgésünk. No nem baj, belevettük magunkat a restibe és a fiatalabb tisztekkel olyan vidám sörözésbe kezdünk, hogy csak Zlocsovban a kivagonirozások kapunk észhez, másfél napi békés borkolás után. Ez a kis lengyel falu volt a végállomásunk, ahol aztán végkép kivágoniroztunk. Folyt serényen a munka estére el is készültünk. Aznap éjjel a forráborban aludtunk. Másnap korán reggel megindultunk Zalostye felé. Az ég felhőlenül kék volt és a pacirtszóval együtt vigan szált a katonanóta az ég felé. Két nap alatt elértünk Zalostyába, ahol aztán három hetes utánkiképzést kaptunk. Rettenetes sok munkával teltek a napok. Esténként már láttuk a távolban villózni a világító rakétákat és a nagyon halkak brumogó ágyuszó figyelmzelelt arra, hogy közel vagyunk a fronthoz. Igen nagy mehetnékünk volt már szerettük volna megintani a muszkát egy kis mócsere. Nem sokáig kellett várni. Egy papotésen délelőtt gyors riadó, sorakozó, teljes késztetés és még az éjjel elindultunk új célok, új utak felé. Mentünk már vagy két napja, amikor egyszerre bekerültünk

a melegibe. Alig tudott a zászlóalj svarm-liniába felfejlődni. máris pattogtak a fejünk felett a fehérüstű srappelék és valahonnan csak megszólalt egy különös bang, hogy fiul fiul Hászen derékgyerekek voltunk mi valamennyien, meg fiuk, minek kell azt itt szerete fuvalni. A hornisták egyszerre a rajta-rajtát kezdték fujni és mi egy-kettőre benne voltunk a legnagyobb ütközetben. A géppuskák kelepeltek, a srappelék pattogtak, ropogtak a fegyverek, a tulód domboldalra lefutottak a tányersapkás, sárgaruhás muszkák. Rikoltottak a kürtök s mi a kegyetlen terepen egy keserves nagy kruptábla volt — rohantunk előre. Már egy-két sebesülés is történt, feljajdult itt is, ott is a kiáltás; szanitész, szanitész, mindég nagyobb lett a por, a torkunk kiszáradt, löporfüst égette a szemünket, de mentünk, nyomakodtunk előre. A nagy nyomakodásba engem is valaki úgy meglökött, hogy felbuktam, mondtam is volna egy cifrát, de nem volt idő, mert már nagyon szorítottak a muszkák, hátrált az ellenség, s mi borzalmas hurrá kiáltással elfoglaltuk a dombot, ahonnan aztán már csak úgy borotváltuk a rendetlen sorokba gabalyodott ellenséget. Visszafooglaltuk az átszakított frontszakaszt, a lövézárkokat birtokunkba vettük, kezdünk rendezkedni. Hala Istennek igen kevesen és könnyen sebesültek. En is nekitértem a kruptlinak és ledobva a borjumat, bontogatni kezdtem. Már előre is összefutott a nyál

a számban arra a gondolatra, hogy milyen kéjjel gyujtok rá az első cigarettára az egész napi koplás után. Amint ki nyitom a borju deklíjét, hát uramfia mit látok. Mintha ezer ördög tépte, szaggatta; keverte volna össze az én drága cigarettá és tábori lap álomágyomat, még hozzá az áldott kézzel adott édes kis imakönyvet is. Hú a Ponciusál! futott el a méreg, de aztán hirtelen ráeszméltem, hogy ezek a papirok, a kis imakönyv mentette meg az életemet, a borjumban robbant nyomjelző robbanó lövegtől. Még a lélegzetem is elállt a rémülettől, mikor kezembe vettem a megmaradt kis imakönyv fedőlapját. Mialatt elítályosodó szemmel néztem a címlapon levő édes Krisztus képet egy balk fohász tödült ajkamra:

— Ha Jézus velünk, ki ellenünk! — rebegetem bangtalanul. És a mindent megbocsátó Jézus arca szeliden nézett rám és megbocsátott.

Salgótarján, 1943. január hó 29.

SALGÓTARJÁNI
APOLLO MOZGÓ

Oktober 2—5 ig
ERÉNYCSŐSZ Nagysikerű vigjáték
Heinz Rühmann
főszereplésével.

Oktober 6—7-ig
ÉLETRE ÍTÉLTEK Repriz

Levente élet

Apostolok kellenek az ifjúság neveléséhez

Vitéz Solymossy László vezérőrnagy, a Leventék Országos Parancsnokának alapvető előadása a leventeparancsnokok Központi Irányadó Tanfolyamán Balatonbogláron.

Balatonbogláron az ország összes hadtest-leventeparancsnokai, a kerületi leventeparancsnokok és az ifjúságvezetők képzését irányító leventeoktatók számára Központi Irányadó Tanfolyamot vezetett vitéz Solymossy László vezérőrnagy, a Leventék Országos Parancsnoka. A tanfolyam célja az volt, hogy a leventeintézmény magasabb vezetői számára körvonalazza a leventeifjúság kiképzésének és nevelésének irányelveit. A leventeoktatói kar legkiválóbbjai vettek részt a táboron, amelynek során teljesítménypróba kiállításával tették bizonyosságot képességeikről, a tábor végén külön képesítést kaptak s ők alkotják majd a magvát annak a vezetőgárdának, amely hivatva lesz az egész ország leventeparancsnoki és ifjúságvezető-karát a korszerű nevelési elvek szerint kiképezni, illetőleg átképezni.

A tanfolyamon — a Levente Hírközpont jelentése szerint — vitéz Solymossy László vezérőrnagy maga tartotta meg az alapvető előadásokat, amelynek során határozott szempontokat adott a levente neve és kiképzés végrehajtására. Kifejtette, hogy miként illeszkedik be a leventekiképzés az egyetemes nemzetnevelés rendszerébe, a család, az egyház és az iskola mellett. A leventenevelés célja, hogy az ifjúságot a hagyományos magyar katonai erényekben való nevelés útján a haza védelmének magasabb feladataira testben és lélekben előkészítse. A cél elérésére aránylag csekély idő áll rendelkezésre; a leventekiképzés teljes 9 éve alatt minden fiú életében 220 munkanapot, 1760 órát tölt a kötelező leventefoglalkozáson. Ez alatt kell végrehajtani a teljes katonai előképzést, a férfivá érő ifjút a tulajdonképpeni katonai kiképzésre alkalmassá „ujoncképpé” kell tenni. A honvédség feladata ezután, hogy a tényleges katonai szolgálatra bevonuló ujoncképes fiatal emberből mielőbb hadrafogható, majd tényleges szolgálata kitöltéséig teljes értékű harcost neveljen.

Ezekből adódik, hogy a leventeképzésnek sajátos külön ifjúsági nevelési módszere van, amely egészen más mint a katonai ujonckiképzés pedagógiája, bár mind a kettő hasonló célokat szolgál. A leventeifjúság a különböző életkoroknak, polgári foglalkozásoknak megfelelően más és más testi és szellemi adottságokkal rendelkezik és ezeknek a különböző adottságoknak a helyes felismeréséről függ a leventekiképzés pedagógiája. A leventekiképzés jellem és testnevelésével, valamint a katonai előképzés számtalan vonatkozásával olyan magyar férfitípust nevel, amely nemcsak mint honvéd, hanem mint önálló egyén, családalapító, teljesrangú polgár és hivatásában szakember is egyformán értékes. Az „ujoncképpé” eléréséhez tehát számos egyéb pedagógiai eredményt is jelent, erkölcsi, szellemi és testi gazdagodást. Mivel minden magyar ember életének bizonyos szakaszában levente, a leventekiképzés a magyar nemzet egyetemes céljait szolgálja.

A leventeintézmény az ifjúság igényeire illeszkedő nevelési módszereket dolgoz ki és ennek alkalmas vezetőket képez. A vezetőképzés az ifjúsági nevelés sarkköve. Lelkes, önzetlen, a helyes pedagógiai elveket ismerő és alkalmazó, megfelelő szakismerettel rendelkezők kellenek, apostolokra van szükség az ifjúsági nevelő munkában.

A Központi Irányadó Tanfolyam célja ilyen apostolok nevelése. Előadásai végén a Leventék Országos Parancsnoka megígérte a leventekiképzés gyakorlatilag elérhető legjobb teljesítményéhez szükséges teendőket és felsorolta azokat az esz-

közöket, amelyekkel a leventeképzés elérheti célját.

Az alapvető előadások után az egyes szak előadók az erkölcsi nevelést, a gyakorlati kiképzést és az ifjúságvezetők képzését eszközeit és módszereit majd a szakki-képzési feladatokat (gyorslevente, Híradó, műszaki és ejtőernyős) ismertették. E hadás haragzott el a leventeegyesületekről, a Levente Hírközpont munkásságával kapcsolatban a leventeajtóról, a leventék kulturális munkájáról, leventerádióról, filmről és a cserkészetről. A levente orvosi szolgálat bemutatása gyakorlati módon történt. A legmodernebb körhízfelszereléssel rendelkező levente, mozgó vizsgáló állomása tanfolyamot végig hallgató törzstisztek és a résztvevő oktatók valamennyien átestek a leventék rendszeres orvosi vizsgálatán. Ugyanakkor, bemutatásképpen 3 nap alatt a vizsgáó állomás fogorvosi megvizsgálták és megjavították a balatonboglári leventék fogait. A tábor programját mint a táboriüzek és film-előadások és a levente hírvető kocsijának bemutatása egészítette ki. A résztvevők kiállítottak a megszabott leventeprobákat az ujoncprobától a honvédpróbaig amelyeket a leventék, kiképzésük 9 éve alatt fokozatosan állnak ki. Végül elnyerték a „KIT” képesítést s ennek megkülönböztető jelét, az ezüst gombot. Ilyen módon a boglári tanfolyamon kezdődött meg a legkorszerűbb nevelési irányelvek megismertetése az ország leventeoktatási kárával. A munka folytatása képen október folyamán Budapesten, monstre tanfolyamot rendeznek ezer fő részvételével az ország valamennyi járási levente parancsnokai levente körzelparancsnokai számára.

Tíz ezres tömegek a gyorsleventenap 1943. versenyén

Vasárnap rendezték meg Budapesten és vidéken a „II. Országos Gyorsleventenap — 1943.” versenyét és ünnepségeit. Minden faluban és városban tábori misékkal kezdődött a nap, majd délelőtt zajlottak le a versenyek. Délután az egyes helyeken versenyeket és ünnepségeket rendeztek a keresztény Európa védelmében béli halált halt honvéd kerékpáros, motorkerékpáros, gépkocsizó páncélos bajtársak emlékére és az ünnepségeken egyperces némacsengdel bódították az ő emléküknak s a nézők között külön hely illette meg azokat a leventéket, akik az „Apám adtam a Hazáért” feliratu jelvényt viselik.

Budapesten a Levente Hírközpont jelentése szerint vasárnap délelőtt három helyen rendezték meg a Gyorsleventenap versenyét. Pest Dél kerületben a Népfelkelés reggel 8 órától 10 óráig indult 30 km-es távon a házibombkörüli kerékpár rajverseny. Első lett 1 óra 8 p. 10 mp. idővel a X. kerületi válogatott, 2. a IX. kerület B csapata 1 óra 15 p. 45 mp., 3. a pestszentlőrinci csapat 1 óra 18 p. 10 mp. idővel. — Pest Északon, Újpesten és Rákospalotán ugyancsak házibombkörüli kerékpáros rajversenyeket rendeztek. A 40 km-es távon 9 óra 45 perctől 12 óráig indult. Első lett a XIV. kerületi leventeegyesület 1 óra 23 p-es idővel, 2. a VII. kerület 1 óra 24 perc, 3. a BSZK csapata 1 óra 33 perc alatt. — Budán a Flórián téren több versenyszámot rendeztek. Az I. korcsoport 6 km-es egyéni országúti versenyében 1. lett Kovács Gyula a II. korcsoport 6 km-es országúti és terep összehajtott rajversenyében (1 pk, 6 f) győzött a II. ker. lev. parancsnokság csapata, a III. korcsoport 50 km-es egyéni országúti versenyében 1. lett Földp Gyula a IV. korcsoport 35 km-es országúti és

terep összehajtott rajversenyében (1 pk 8 f) győzött a III. kerületi leventeparancsnokság csapata. A budai verseny rajta 9 órakor volt, az utvonal a budai begyvidéken vezetett keresztül.

A gyorsleventenapot idén is ország-szerre nagy érdeklődés kísérte és a budapesti versenyeket 10.000-es tömegben nézte végig a közönség. (LHK).

Országos értekezletet tartottak a kerületi játékvezetők előadók. A levente labdarúgók kerületi játékvezető előadói a Levente Hírközpont jelentése szerint az OSK nagy tanácstermében tartották meg első országos értekezletüket, az MLSz. Játékvezetők Testülete képviselőjének jelenlétében. Az új összetételű vezetőség üdvözlése után tájékoztatták a megjelenteket az anyagi ügyekről, majd a kiképzés, továbbképzés, a játékvezető előadó hatásköre, a játékvezetői díjak és egyéb fontos kérdések kerültek megtárgyalásra. Felelt a figyelmet a most folyó játékos igazolásokra. A vezetőség végül közönyt mondott az MLSz. JT-nek, a játékvezető előadóknak és a játékvezetőknek munkájukért és kérték őket, hogy továbbra is odaadással dolgozzanak a sportoló ifjúságért, akiknek legjobbjából kerül ki a társadalmi sport utánpótlás. (LHK)

A kolozsvári gyorsleventenapon táboriüzekkel búcsúztatták az ujoncnak bevonuló leventéket. Vasárnap az egész ország területén fényes külsőségek között zajlott le a „II. Gyorsleventenap — 1943” Kolozsvárról az egyes vallásfelekezetek istentiszteletei után délelőtt 10 órakor — mint a Levente Hírközpont jelenti, — házibombkörüli kerékpáros versenyt rendeztek, amelyen mindhárom levente-korcsoportból indultak versenyzők. A rajtot és beérkezést sok ezerlányi érdeklődő tömeg nézte végig és a verseny színhelyén ezer levente vonta kardont, hogy az indulók számára zavartalan utat biztosítson. A délelőtti folyamán a városi tavon a vízileventék kajakával ünnepségében és bemutatójában gyönyörködött a közönség. Délután a kerékpáros laktanya udvarán rendezett gyorslevente ünnepségen tisztelegtek a leventék és honvédek a keleti fronton megdicsőült győztes seregbeli hősi honvéd bajtársak emlékére. A nap befejezéséeként, este a református gimnázium udvarán két lobogó fátyla a jelképezett szimbolikus táboriüzek búcsúztatta el a Kolozsvári Levente Egyesület a honvéd-ujoncnak bevonuló, kiszolgált leventéket. A táboriüzek végén a legkiválóbb, példamutató leventék a levente felségjelvénnel díszített, aranyozott gyűrűt kaptak emlékül — ez vezetőiket tovább katonáé életében. (LHK)

SPORT

Sal. BTC—Kolozsvári AC 3:0 (0:0)

Starján. 1000 néző. Vezette: Szigeti. Góllövő: Csuberda, (11-esből) Puskás, Vincze.

Felhős, kissé szeles, de egyébként ideális labdarúgó idő várja szép Erdélyünk reprezentáns csapatának sálgótarjáni vendégszereplését. Szomorúságot csak az okozott, hogy nagyon kevés néző volt kíváncsi erre az összecsapásra. Pontosán fél 4 órakor futnak ki a csapatok és Szigeti játékvezető vezetésével így állnak fel:

SalBTC: Nádasdi, Simonyi VI, Kiss, Szabó, Debreczeni, Bogár — Kovács, Csuberda, Vincze, Laczkó, Puskás. Kolozsvár: Márki, Szaniszló — Vass, Pál — Szántai — Csákány, Radnai, Kovács IV. Vácz, Beke, Tolnai.

I. FÉLIDŐ.

Kaput a kolozsváriak választanak és a hazai csapat kezd a játékok. Mindjárt támad is a SalBTC. A „Stécé” támadást Radnai révén kolozsvári támadás követi, melynek szöglet lesz az eredménye, majd ismét szögletet érnek el a vendégek. Ezt a helyzetet Tolnai kapufára fejezi. Könnyen gól lehetett volna belőle. Hol az egyik, hol a másik térfélen folyik a lánnya iramu játék. Az első komoly támadást a hazaiak részéről csak a 21. percben látjuk, amikor is Puskás hatalmas lövést csak az utolsó pillanatban tudja Szaniszló semlegesíteni. Vincze fejese kap most tapsot, majd büntető következik a vendégek ellen, melyet Csuberda könnyelműen mellé löv. A 26. percben Csuberda több játékoson keresztül játsza magát és a bal alsó sarokba hatalmas lövést ereszt meg, melyet Márki csak a legnagyobb bravúrral tud elhárítani. Ebből szögletet ér el a SBTC., mely azonban eredménytelen marad.

Mezőny játék következik. A hazaiak részéről Vincze, a vendégek részéről Tolnai teremt meleg helyzetet a kapunk előtt. A 44. percben szabadrugásból jutnak a kolozsváriak, melyet azonban Nádasdinak sikerül erőlesen elhárítani.

A félidőben említésre méltó esemény már nem történik.

SZÜNETBEN: mindkét csapat bezárkózik.

II. FÉLIDŐ.

A hazai játékosok ugylátzik fejmosást kaptak a szünetben, mert mindjárt támadásba mennek át. Már a 10. percben jár az óra mutatója és még mindig az SBTC. támad változatlan erővel. Érik a

hazaiak gólya. A 16. percben Vincze kihúzódik jobb szélre, onnan befelé kanyarodik a labdával, majd kapura lövi a labdát. Szaniszló kézzel leüti azt és a játékvezető habozás nélkül 11-esít. A labda hálóbba is megy, de mivel a kapus megmozdult a rugás pillanatában, újra rugatja azt. (Helytelen ítélkezés.) Másodszor mellé lövi Csuberda a büntetőt, de mivel most is elmozdult a kolozsvári kapus, ismét újra rugatja azt. Harmadszor rugásból ismét elmozdult a vendégek kapusa, de most már megadja gólnak a hálóbba jutott labdát. 1:0.

Két eredménytelen szöglet következik a vendégek kapuja ellen. A 29. percben Laczkó, Csuberda, Vincze, Puskás a labda útja melyből Puskás hatalmas gólt rug. 2:0.

A 34. percben Kovács révén ismét gólt érnek el a hazaiak, de a játékvezető azon a címen, hogy körülbelül 1 perccel előbb Simonyi VI. kezezett érvényteleníti azt, sőt a kezezés helyéről nem rugat büntetőt, hanem feldobással bozza ismét játékbba a labdát. (Helytelen ítélkezés.)

A 37. percben Vincze kap jó labdát Csuberdától, szépen meg is ugrik vele és mintegy 10 méterről 3:0 ra állítja be a végeredményt.

A hátralévő időben Puskás hatalmas lövése kap még tapsot. Mezőnyjátékkal ér véget a mérkőzés.

Szögletarány 11:3 (5:3) az SBTC. javára.

BÍRÁLAT.

Az első félidő nívója mélyen a második félidő alatt állott. Míg az első félidőben mindkét részről eredménytelen, állmos játék folyt, addig a második félidőben mindkét csapat a legnagyobb erőbedobással és győzni akarással küzdött. A hazaiak kondíció fölénye ekkor magasan a vendégek fölött állott, labdakezelésük és technikájuk is jobb volt.

Mindkét részről meglehetősen jó és biztos lábba álló védelmeket láttunk és a mérkőzés soraát, ilyen arányban a hazaiak jobb és gólrátörőbb csatárosa, — élén Kováccsal — döntötte el.

A játékvezető két vaskos hibát követett el, mely után ténykedésére bírálatot nem mondunk.

IGMÁNDI RESERUVIZ